

Капризний водій

Микита Годованець

Дзвіночок голосний вчепили Віслюку:
— Водитимеш на честь собі отару!—
Віслюк задрав чванливо голову під хмару:
— Ще в пелюшках таку
Мені ворожка віщувала долю!—
Забувши про дзвінок, про водієву ролю,
Провідця і пастух
Пішов собі гулять по полю,
В пшениці випасавсь, аж грало коло вух.
Услід за водієм в сусідському городі
У зеленях густих гуляли Вівці в шкоді.
Не обминуло лихо Віслюка:
Позбувсь дзвінка,
Спороли спину:
— Іди, обийбоко, місити глину!
— Щоб глину я, водій, місив?
Хіба не я дзвінок носив? —
Сказали Хазяї:— І тут нема ладу!
Їси за трьох, а користі не бачим.
Недбайлицям і спритникам ледачим
Не місце в чесному ряду!
У чорну валку йди; як на твою природу —
Возитимеш сміття і воду.
От по тобі і честь така! —
Образився Віслюк.
Усюди нарікав,
Що Хазяї не тямляться в талантах,
Засяять не дали його ясній зорі,—
Замість водить в шовках і бантах,
Велять робить на чорному дворі.
— Там прості трударі
Ішачать, шмаровозять,
Слухняно в шлеях ходять,
А ми не з тих, що возять,
Ми з тих, що водять!
Здерить із мене шкуру — на біду,
На низову роботу не піду.

* * *

На жаль, в громаді бачив я

Вухатого такого водія:

Хай раз йому дзвінок під шиєю подзвонить

До праці не проси, хай бог боронить!

"Капризний водій". Вперше надрукована в журналі "Вітчизна" (1962, № 4), написана 1960 року. Увійшла до збірок "Вужі під яслами" і "Байки" (1963)